

เพชรสีเพลิง

บทที่ 16

อารมณ์สนุกสนานของชายหนุ่มเหือดหายไปทันที การ
เข้าใจผิดครั้งนี้คงไม่ร้ายแรงหากว่าผู้หญิงที่เด็กสาวเห็นอยู่ในอ้อมอก
เขาเมื่อครู่ก่อนจะเป็นคนอื่นที่ไม่ใช่พรรณราย ที่นอกจากจะติดสอย
ห้อยตามกันไปไหนๆ ด้วยกันมาชั่วระยะเวลาหนึ่งแล้ว ยังเป็นผู้หญิงของ
ริบไต่ยอีกด้วย

ชายหนุ่มต่อโทรศัพท์ถึงเธอ แต่ฝ่ายนั้นพอเห็นเบอร์เรียกเข้า
ก็ไม่ยอมรับสาย กลับซุกโทรศัพท์เข้าไปใต้ที่นอนอย่างโกรธจัด
ท่าที่ร้อนกร้อนใจของเขาทำให้พรรณรายรู้สึกเจ็บปวด
“พรรณจะอธิบายกับน้องสรเองค่ะ”

ที่สุดชายหนุ่มก็ลากลับด้วยสีหน้าเจื่อนจางเหมือนเด็กทำผิดที่
รอรับโทษ พรรณรายเฝ้ามองรถคันหรูเคลื่อนจากไปในความมืดด้วย
น้ำตา คำคืนที่สุขที่สุดของเธอกลับจบลงด้วยความเจ็บปวด ท่าที่
ของชายหนุ่มบอกให้รู้ว่าเขาไม่ได้เห็นเธอเป็นอะไรมากไปกว่าเพื่อน
เล่นคนหนึ่ง

อีกครู่ เธอก็พาตัวขึ้นมาส่งเสียงอ่อนเรียกซ้ำๆ ที่ประตูห้องนอน
ของหญิงสาว “น้องสรคะ น้องสร”

ภัสสรนั่งหน้ามูย แต่ที่สุดก็เปิดประตูให้

“น้องสร ขอพี่พรรณอธิบายหน่อยนะคะ ที่น้องสรเห็นเมื่อ
คืนนี้...”

“พี่พรรณไม่ต้องอธิบายหรอก สรไม่อยากฟัง”

“คุณโยกับพี่ไม่มีอะไรกันนะคะ เราแค่เล่นกัน แล้วพี่พรรณ...”

อีกฝ่ายขัดว่า “จะทำอะไรกันก็ไม่เกี่ยวกับสร”

“โธ่ เกี่ยวสิคะ ก็คุณโยเธอรักน้องสร เมื่อคืนเธอพยายาม
จะอธิบายแต่ว่าน้องสรไม่ให้โอกาสเลย”

“สรบอกแล้วว่าไม่ต้องอธิบายอะไร ไม่ว่าพี่พรรณกับพี่โย...”
เธอหาคำพูดไม่ได้ “ไม่ว่าจะยังไงก็ไม่ใช่เรื่องของสร”

“น้องสรโกรธพี่พรรณหรือคะ”

“เปล่าค่ะ” เสียงตอบอ่อนลง

“โกรธคุณโยหรือเปล่า”

“เปล่า สรบอกแล้วว่าสรไม่เกี่ยวแล้วจะโกรธทำไม”

พรรณรายพูดเสียงอ่อนว่า “อย่าถือสาคุณโยเลยนะคะ
เธออยู่เมืองนอกหลายปีก็เลยเคยชินกับการหยอกเย้าถึงเนื้อถึงตัวแบบ
นั้น เมื่อครู่นี้เธอแค่แกล้งดึงแขน พี่พรรณไม่ทันระวังก็เลยล้ม
ลงไปทับเธอพอดี ไม่มีใครตั้งใจหรือว่าคิดอะไรเลยคะ”

ภัสสรอยากจะเชื่อ แต่ภาพที่เห็นเมื่อครู่บาดใจจนเธอไม่อาจ
ลืมได้

“สรจะอาบน้ำนอนละคะ”

“ถ้าอย่างนั้นพี่พรรณไม่กวนละ พรุ่งนี้น้องสรคุยกับคุณโย
นะคะ อย่าเข้าใจผิดกันเพราะเรื่องนี้ พี่พรรณจะไม่สบายใจแล้วไม่ให้
อภัยตัวเองเลย” อีกฝ่ายวิงวอน

หญิงสาวหันมาจากประตูที่พรรณรายปิดตามหลัง อยากจะเชื่อ
ว่าทั้งคู่ไม่ได้ตั้งใจ เพื่อที่เธอจะรักษาความสัมพันธ์กับโยธินไว้ แต่
ท่าทีของพรรณรายทำให้เธอรู้สึกตะขิดตะขวงใจมานานแล้ว โยธินก็
เช่นกัน ช่างเล่นหยอกเย้าหวานเสน่ห์ไปทั่ว แม้แต่กับเพื่อนๆ เธอ
ที่เขาไปเล่นบาสเกตบอลด้วยแล้วไปดูหนังและทานอาหารเย็นกันต่อ
เขาก็อดไปรยเสน่ห์ไม่ได้

สีหน้าเธอบึ้งตึงงำอ ไม่อาจลบความรู้สึกเจ็บปวดออกไปได้...

พอป้อนรสกลับมาเธอก็เล่าให้ฟัง แม้พี่สาวจะดูเชื่อซึ้งซึ้งไม่
สบายใจกลับมา แต่ภัสสรไม่อาจเก็บเรื่องไว้คนเดียว ป้อนรสรับฟัง
แต่ไม่มีท่าทีว่าแปลกใจ

“ก็เห็นๆ อยู่แล้วว่าอะไรเป็นอะไร โยธินทำเป็นเล่นไปหมด
ส่วนคนของเราก็มีท่าทีกับเขาอยู่ตั้งนานแล้ว”

“แต่พี่พรรณก็มีพ้ออยู่ทั้งคนนี่คะ”

ป้อนรสยกไหล่ “แล้วยังไง พ้ออายุเท่าไรแล้ว ถ้ามีโอกาส
จะเลือกได้ เป็นสรจะเลือกใคร... เกอะ อย่าไปสนใจพรรณรายเลย
ถ้าสรชอบโยธินก็คบกันต่อไป ถ้าไม่ชอบก็บอกเขาไปตามตรงแล้ว
ไม่ต้องสนิทสนมกันอีก ถ้าจะคบกันก็คบแบบเพื่อนแบบพี่น้อง
แล้วปีหน้าก็ไปเรียนต่อเมืองนอกหาแฟนใหม่ซะ”

สีหน้าภัสสรยังคงขบข้อง แต่ปณรสีไม่มีแก้มใจจะปลอบโยนช่วยให้น้องสาวคลายใจมากไปกว่านั้น เธอเพิ่งมาจากเผด็จ หนุ่มใหญ่ ลูกชายพ่อค้าผู้มีอิทธิพลซึ่งเป็นคู่แข่งทางการค้าของพ่อเธอ ซึ่งได้ลอบพบกันเสมอในระยะเวลาหลังๆ นี้

“เราคงพบกันอีกไม่ได้แล้ว” คำพูดนั้นกริดใจเธอให้เจ็บปวด
“เพราะพ่อของเราสองคนหรือคะ”

ไม่มีคำตอบนอกจากใบหน้าอ่อนขริมครุ่นคิด ดูเขาคลายจะเสียใจว่าเธอมากนัก

“ผมต้องทำหน้าที่ให้ดีที่สุด ผมทรยศต่อครอบครัวไม่ได้... ทำให้ครอบครัวผิดหวังไม่ได้”

เธอเองก็เป็นลูกพ่อและไม่เคยทำให้พ่อผิดหวังมาก่อน

ปณรสีกริดน้ำตาพร้อมทั้งตั้งใจหนักแน่นว่าเธอจะไม่มาพบกับเผด็จอีก.....

พรรณรายยิ้มไม่สนิทมองภัสสรไม่เต็มตา แม้จะฝันทำคล้ายไม่มีอะไรเกิดขึ้น ธิปไตยนั่งอารมณ์ดีอยู่ในโต๊ะอาหาร ดื่มน้ำแกงส้มกลิ่นหอม ช่างหน้าเขาดีจางอาหารเข้าที่เพิ่งถูกปรุงเสร็จใหม่ๆ ควันร้อนล่อยกรุ่น

“ทานอาหารเข้าไหมคะ น้องสร มีข้าวผัด เบคอนทอดกับไข่ดาวคะ”

“ไม่คะ”

เสียงตอบปฏิเสธห้วนสั้นทำให้ธิปไตยหันมาขมวดคิ้ว สีหน้าบอกความไม่พอใจขึ้นมาทันที “พูดว่าอะไรนะ”

ภัสสรขยับด้วยความน้อยใจ กลักรู้สึกโกรธแค้นที่เลื่อนขึ้นมาติดลำคองไปอย่างยากเย็น “สรมีเรียนเข้าคะ” น้ำเสียงเธอเกือบขาดหาย

สีหน้าของคนที่ได้ชื่อว่าเป็นพ่อยังไม่คลายความตึงเครียด

“แล้วพูดดีๆ ไม่เป็นหรือ”

หญิงสาวถอยออกมาทันที น้ำตารื้นจนต้องยกมือขึ้นปิดไต้ยืมเสียงพรรณรายไกล่เกลี่ยแว่วๆ

“ไม่เป็นไรคะ น้องสรไม่ได้ตั้งใจ เธอดีกับพรรณเสมอ”

ภัสสรมีรถจึงมาถึงคณะเรียนช้ากว่าเพื่อนๆ ในกลุ่ม แต่คนขยับอย่างชยา ก็ออกจากบ้านแต่เช้าตรู่เสมอ เขามักจะมาถึงเป็นคนที่สองแล้วนั่งอยู่กับเธอจนคนอื่นๆ ทอยยกกันมาถึง มีขนมมาแบ่งปัน พูดคุยกันก่อนจะขึ้นห้องเรียน

ชยาแปลกใจที่เห็นหญิงสาวนั่งหน้ามูย

“เป็นอะไร เมื่อวานทะเลาะกับพี่โยหรือ”

“ไม่ได้ทะเลาะ ไม่ได้พูดกันสักคำด้วยซ้ำ”

“แล้ววันนี้บูดใครมา”

หญิงสาวเล่าออกมาโดยไม่ปกปิด ชยานิ่งฟังก่อนจะถามขริมๆ

“สรหึงพี่โยใช่ไหม”

“หึงพี่โย บ้าแล้ว” เธอไว้วาย แต่แล้วก็ชะงัก หรือเธอจะหึงจริงๆ เธอรู้แต่เธอเจ็บปวดกับภาพที่เห็นแล้วเลยรู้สึกต่อต้านขึ้นทันที

ชยาถอนใจ “ลองฟังเขาอธิบายดูซิ ถ้าเขาแคร่สร เขาก็ต้องพยายามมาปรับความเข้าใจ”

“ไม่มีอะไรจะต้องปรับความเข้าใจ สรไม่แคร่หรือว่าพี่โยจะทำอะไรกับใคร สรเกลียดคนแบบนี้ และจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับอีกเป็นอันขาดเลยด้วย”

โทรศัพท์ที่พกพาของเธอส่งเสียงเรียก ภัสสรหยิบขึ้นมาดูพอเห็นว่าเป็นใครก็ปิดเครื่อง “อีตาบ้า”

“พี่โยโทรมาใช้ไหม”

“สรไม่อยากจะคุยด้วยหรอก สรเกลียดพี่โย”

ชายหนุ่มถอนใจ อากาแรงจนทำให้เขาคิดไปว่าเธอจริงจังกับอีกฝ่าย ไม่เช่นนั้นคงไม่มีปฏิกิริยาขนาดนี้

เที่ยงวันนั้นโยธินถึงกับอดอาหารกลางวันขบรธมาหาที่คณะเรียน ภัสสรอารมณ์ดีขึ้นแล้วกำลังอยู่ในแวดล้อมของเพื่อนๆ พูดคุยหัวเราะกันครั้นพอพิมพ์ลอยสะกิดให้ดูเมื่อร่างสูงในเครื่องแต่งกายเรียบหรูเดินมาไกล้ สีหน้าของเธอก็เปลี่ยนไปแล้วลูกวิ่งหนีเข้าตึกเรียนไปตั้งๆ ชายหนุ่มจะวิ่งตามยื้อยุคก็ใช่ที่ คำที่เขาเป็นคนแปลกหน้าและเป็นเป้าสายตาของนักศึกษาหลายสิบคน ที่นั่งพักกลางวันอยู่ตามโต๊ะที่ตั้งเป็นกลุ่มอยู่ในบริเวณเดียวกัน

เพื่อน ๆ เธอทำความเคารพเขา

“ยัยสรค์แง่อนอะไรพีโยหรือคะ วึ่งหนีเฉยเลย”

“เขาไม่ได้เล่าให้ฟังหรือครับ”

“เล่าคะ เรื่องไม่เห็นเป็นเรื่องเลย น่าจะคุยกันให้รู้เรื่อง ฟิมไปตามให้ตีใหม่คะ”

“ไม่เป็นไรครับ”

ชายหนุ่มพูดคุยอยู่ชั่วครู่ก็ถอยกลับ นึกในใจว่า งอนได้งอนไป ต่อไปนี้จะไม่งอนอีกแล้วละ เขายังมีเพื่อนหญิงที่โยดีเขาอีกตั้งมากมาย

แต่ทั้ง ๆ ที่ตั้งใจอย่างนั้นชายหนุ่มก็ยังอดใจไม่ได้ที่จะโทรศัพท์หาเธออีกหลายครั้งและไม่ได้รับการตอบรับตามเดิม.....

รถยนต์คันใหญ่มีคนขับรูปร่างหน้าตาดีนั่งรอได้ร่มไม้ที่จอดอยู่ที่ลานหินหน้าบ้านเป็นของเขวง เพื่อนร่วมธุรกิจของพ่อ แม้เขวงจะ ยิ้มแย้มกับเธอ แต่ภัสสรไม่เคยรู้สึกอุ่นใจกับดวงตาโฉบเฉี่ยว วาววามมากด้วยเล่ห์กลคู่หนึ่ง

ภัสสรจอดรถแล้วถือตั้งหนังสือเดินขึ้นบ้าน ชายคนขับมองเธอยิ้ม ๆ เธอยิ้มตอบ

สินทบ มาขับรถให้เขวงหลังจากไปสมัครงานแล้วได้รับเลือก เขานึกขำเมื่อพบว่าเพื่อนสนิทของเจ้านายใหม่คือชิปไตย ชายสูงวัย มั่งคั่งที่ทำให้เขาต้องเลิกกับสุภัก ชิปไตยยังมีเรื่องกับ สหัท ถึงขนาดที่ทำให้สหัทต้องติดอยู่ในที่คุมขังนานเป็นปี ชิปไตยไม่เคยรู้จักเขาและเขาก็ไม่คิดจะเอ่ยปากบอกใคร ในเมืองงานและเงินเป็นสิ่งที่เขาต้องรักษาไว้ให้ถึงที่สุด

สินทบแอบมองชิปไตย และปภัณสีมานาน และในวันนี้ก็ได้พบเห็นภัสสรอีกคน เขาได้แต่รู้สึกเวทนาเพื่อนรักที่เผลอตัวขึ้นมาเกี่ยวข้องกับคนเหล่านี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งปภัณสี ที่ทำให้ สหัท ถึงกับคลั่งด้วยความรักและความแค้นมาจนบัดนี้

“เพื่อนเอ๋ย ทำไมไม่รู้จักประมาณตัวบ้าง เรามันคนละชั้นกับเขาแท้ ๆ”

ภัสสรชะลอฝีเท้า เมื่อเดินจะผ่านโตะที่วางสูงใหญ่ของผู้สูงวัย ทั้งสองนั่งคุยกันอยู่ เสียงเขวงดังอยู่ตามปรกติ ซ้ำกังวานยังโอดวอดเสียดด้วยซ้ำ ทั้ง ๆ ที่เรื่องที่กำลังพูดนั้นทำให้คนอื่นถึงกับสะดุ้ง

“ผมเอาปิ่นจ้อห้วมันเลย ถ้ามัวมึงจะอยู่ข้างไหน มันยกมือไหว้บอกว่ายูข้างเราแน่ ๆ อยู่แล้ว ผมบอกมันว่าถ้ารู้ว่ามันทรยศ ผมจะยิงให้มันตายเหมือนหมาข้างถนนเลยเชียว”

“แล้วถ้ามันทรยศจริง คุณจะทำยังไง” เสียงของชิปไตยเจือหัวเราะ

คนตอบหัวเราะดังกว่า “ผมพูดแล้วไม่ผิดคำหрок ถ้ามันทรยศจริงละก็ รับรองว่าเสียต่องได้ไปเป็นเจ้าภาพงานศพเจ้าคนนี่แน่ ๆ”

“ไม่ไหว ๆ ร้ายจริง ๆ คุณนี่”

“อ๊ะ ไม่ได้ซี เรายุ่ในวงการนี้แหละแหละไม่ได้ไม่อย่างนั้นถ้าคนมันไม่กลัวจะพาเราพังง่าย ๆ นะเสียนะ”

ภัสสรตัดสินใจไม่ถูกว่าจะเดินหนีหรือหยุดทักทายจนแทบจะสะดุดขาตัวเอง ชายสูงวัยทั้งสองหันมาพอดี

“อ้าว หลานสาว.....”

เธอยกมือไหว้ ทำสีหน้าไม่ถูก

“อ้อ ไม่ได้เห็นตั้งนานโตขึ้นเยอะนี่ สวยด้วย เหมือนแม่เปียบเลย”

ชิปไตยตีหน้าเฉย ไม่พูดกับเธอสักคำ

เธอพลิกตัวเก็บตัวเงียบอยู่หน้าคอมพิวเตอร์ส่วนตัวในห้อง ดวงตาเลื่อนลอยจ้องมองความเคลื่อนไหวในจออย่างไร้สมาธิ

รถของเขวงแล่นจากไปชั่วครู่ชิปไตยก็ขึ้นบันไดมา หญิงสาวไต่ยีนเสียงเขาเปิดปิดประตูห้อง เสียงพูดคุยกับพรรณราย แล้วก็เสียงความเคลื่อนไหวที่นาเบือหน่ายเงียบเหงาที่เธอฟังอยู่เป็นประจำ

จู่ ๆ เธอก็รู้สึกว่าจะอยากจะไปจากที่นี่ จากบ้านหลังนี้ จากคนที่เธอเรียกว่าพ่อซึ่งไม่เคยสนใจโยดีราวกับเธอเป็นอะไรสักอย่างที่เขาชิงชังรังเกียจ

มีเสียงเรียกของโทรศัพท์บ้านดังแล้วเงียบ อีกครู่ใหญ่พรรณรายก็เปิดประตูเข้ามาบอกว่า

“พี่พรรณจะออกไปทานข้าวกับคุณพ่อข้างนอกนะคะ คุณบุญยงโทรมาชวน”

“คะ”

อีกครู่ใหญ่ชิปไตก็เปิดประตูเข้ามา ถ้ามดูๆ อย่างไม่มีปี่มีขลุ่ยว่า

“เราไปมีปัญหอะไรกับโยธินหรือ”

หญิงสาวมองงงๆ “อะไรคะ”

“คุณยงบอกว่าเราไม่ยอมพูดกับลูกชายเขา” ชิปไตยรวบรัดใจความสั้นๆ ความจริง บุญยงได้ยินลูกชายบ่นอ้อยๆ ก็เลยเก็บมาถามชิปไตยหลังจากคุยธุระเรื่องอื่นเสร็จแล้วโดยไม่ได้จริงจังจิงกระไรนักหนา แต่ชิปไตยกลับบีบคั้นลูกสาวราวกับเธอกำลังทำความผิดฉกาจฉกรรจ์

“อย่าทำตัวให้เป็นปัญหามากนักนะ คุณยงมีบุญคุณกับฉัน ฉันไม่ยอมมีเรื่องกับเขา”

ภัสสรหน้าจ้อย

ชิปไตยยกนิ้วชี้หน้าเหมือนคาดโทษ

“จำไว้นะ ไม่ว่าโยธินต้องการอะไร ถ้าไม่ถึงกับจะตายละก็อย่าขัดใจเขา ฉันคงไม่ต้องพูดซ้ำนะ”

ร่างสูงหันเดินจากไป หญิงสาวหน้าเสีย ได้แต่ทำปากยื่นพลางนึกโกรธคนที่เป็ต้นเหตุ

รถของบิดาเพิ่งจะแล่นจากไปโทรศัพท์พกพาของเธอก็ดังเรียกพอเห็นหมายเลขเรียกเข้า ภัสสรก็ปิดเครื่องแล้วโยนลงบนโต๊ะนั่งทำดวงทำหน้ามูย เธอได้ยินเสียงโทรศัพท์บ้านดัง อีกครู่สาวใช้ก็ขึ้นมาบอกว่า

“คุณโยโทรมาคะ เธอว่าคุณท่านให้มารับคุณสรไปทานข้าวด้วยกัน ตอนนี้เธอกำลังมา ให้คุณสรแต่งตัวรอ”

“เอาพ้อมาอ้างอีกแล้ว” ภัสสรร้องออกมา

“อย่าขัดใจคุณพ่อดีกว่านะคะ” แม่สาวใช้รีบพูด

ไม่มีทางหรอก ภัสสรนึกในใจอย่างไร้เอาชนะ

พอร่างของสาวใช้ลับหายเธอก็ต่อโทรศัพท์ถึงชยา เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้ฟังแล้วอ้อนว่า

“สรไม่อยากไปกับพี่โย ชยาช่วยนั่งแท็กซี่มาหาสรหน่อย ถ้าชยามา สรจะได้มีข้ออ้างขับรถออกจากบ้านไงจ๊ะ แล้วเรานั่งถ่วงเวลาทานอะไรกันที่ร้านแถวๆ บ้านสรก็ได้ สักสี่ทุ่มชยาค่อยกลับ”

เพื่อนชายรับคำทันที

ภัสสรอาบน้ำแต่งตัวใหม่จากชุดนักศึกษาเป็นเสื้อยืดกางเกงยีนแบบถนัดแล้วถือกระเป๋าควงกุญแจรถรอ นึกภาวนาให้ชยามาถึงก่อนโยธิน

“สรไม่มีทางไปไหนกับพี่โยสองคนหรอก สรเกลียดพี่โย...”

ทั้งชยาและโยธินไม่มาปรากฏตัวในคืนนั้น ภัสสรรอจนเบื้อครั้นต่อโทรศัพท์ถึงชยา กลับมีเสียงตอบรับแจ้งให้ฝากข้อความไว้

โทรศัพท์เครื่องนั้นอยู่ในมืออันสันเทาของโยธิน คราบเลือดกระจายอยู่บนเสื้อผ้าของเขา เขาเห็นหมายเลขเรียกเข้าแล้วก็รู้ว่า เป็นใครจึงตัดสินใจกดปุ่มปิดเครื่อง

เกิดอุบัติเหตุขึ้นในระหว่างทาง แท็กซี่คันหนึ่งบีบแตรไล่พยายามจะแซงรถเขา โยธินเหยียบคันเร่งเพิ่มความเร็วกันทำได้ด้วยความคึกคะนอง แต่แล้วรถคันใหญ่ก็เลี้ยวออกมาจากทางแยก แท็กซี่หลบไม่ทันก็พุ่งเข้าชนทันที

มีเสียงโครมดังกึกก้อง โยธินแทบจะช็อค ถอยรถกลับวิ่งลงไปให้ความช่วยเหลือ

เขาแทบลืมหายใจเมื่อเห็นว่าผู้โดยสารที่บาดเจ็บสาหัสจนหมดสติคือใคร

ชยา.....